

Abstrakt

Abstrakt jest rodzajem streszczenia, które przekazać ma czytelnikowi najważniejsze informacje o tekście, którego dotyczy tak, by mógł się on zorientować, czy jest mu przydatny dla jego własnych badań. Abstrakt musi być zwięzły i konkretny. Ze względu na ograniczoną liczbę słów, każde w nim jest ważne. Długość abstraktu określana jest zazwyczaj w ilości słów. Przyjmuje się, że standardowo abstrakt powinien zawierać około 250, 300 lub (rzadziej) 500 słów i spisany być w jednym (lub max. dwóch) paragrafach. Głównym celem abstraktu jest wskazanie na problem badawczy, cel i metodologię badań, o których mówi streszczany tekst oraz na główną tezę i wnioski płynące z rozważań w nim zawartych. Powinien też zawierać istotne dla streszczanej książki czy artykułu słowa kluczowe, pojęcia i nazwiska. W abstrakcie nie wyraża się własnych opinii na temat streszczanego tekstu. Po sformułowaniu abstraktu należy sprawdzić, czy nie jest on zbyt długi (lub krótki), zbyt szczegółowy i czy zawiera najważniejsze informacje.

Przykład

Paradygmat postkolonialny a badanie przeszłości Polski

Celem tego artykułu jest ukazanie potencjału, który tkwi w popularnych w Stanach Zjednoczonych studiach postkolonialnych dla badania przeszłej i terażniejszej historii Polski. Autor proponuje myślenie w kategoriach postkolonialnych, jako alternatywę (nie w sensie wykluczających się możliwości, lecz w sensie odmienności i uzupełnienia) dla innych sposobów ujmowania powojennej historii Polski, a zwłaszcza tych, ukazujących ją w perspektywie totalitaryzmu i jego komunistycznego wcielenia. Przyjmuje przy tym, że podstawowym problemem kondycji postkolonialnej staje się zagadnienie tożsamości ludzi zamieszkujących imperium i kolonie zarówno w okresie kolonialnym, jak i postkolonialnym, a zwłaszcza ambiwalentne relacje panujące między nimi. Autorka tropi te wzajemne zależności oraz ich współczesny rezonans, analizując relację Polskiej Kroniki Filmowej z koncertu finałowego X Festiwalu Piosenki Radzieckiej w Zielonej Górze w 1974 roku i zwracając uwagę na fakt dzisiejszej reprodukcji i promocji wybranych fragmentów PKF, reklamowanych pod hasłem „Najzabawniejsze Polskie Kroniki Filmowe”. W interpretacji tego materiału badawczego wykorzystuje stosowane przez Homi K. Bhabhę pojęcia mimikry, farsy i kamuflażu. Wskazuje na dwa dominujące modele ujmowania przeszłości PRL: oficjalny – tragiczny, oraz obecny w kulturze popularnej - komiczny. Rozważania prowadzą do wniosku, że próba poradzenia sobie z doświadczeniem PRL-owskiej przeszłości wykazuje wiele podobieństw ze zjawiskami, które są charakterystyczne dla krajów postkolonialnych, będących ofiarami zachodnich imperiów. Ponadto autorka twierdzi także, że w rodzimych strategiach reparacyjnych można zauważyć znaki naśladowania imperium (ZSRR), co ujawnia się m.in. w tym, że oficjalne wizje naszej przeszłości, mają cechy charakterystyczne dla rosyjsko/sowieckiego nacjonalistycznego dyskursu kolonialnego.